

Nagycsütörtök

Az Úr Jézus utolsó szent vacsorájának ünneplése

Tropár. 8. hang. Saját dallam. Midőn a dicső tanítványok * a vacsorai lábmosásnál megvilágosítottak, * akkor a gonosz lelkű Júdas * a pénzvágytól elvakítatva * téged, az igazságos Bírót * a törvénytelen bíráknak elárult. * Íme, lássátok ti e földi javak kedvelői, * ezek miatt megfojtotta magát. * Fuss a telhetetlen lélektől, * ki a Tanítónak ilyet tenni merészelt! * Mindnyájunkhoz irgalmas Urunk, dicsőség néked.

Konták. 2. hang. Alig, hogy kezébe vette a kenyeret az áruló, * már is sietve nyújtotta ki azt, * hogy az eladott ember árát fogadja kezébe, * és megigazulás nélkül maradt Júdas, a szolga és csaló.

Előesti alkonyati zsolozsma szent Bazil liturgiával

Uram, tehozzád után

2. hang. Összejöven a zsidók tanácsot tartának, * hogy a mindenek alkotóját és fönttartóját Pilátusnak adják át. * Ó, gonoszok és hitetlenek, * miként készítik ítéletre az élők és halottak jövőendő Bíróját, * miként készítik a kínszenvedésre * a szenvedések meggyógyítóját? *
Hosszútürelmű Urunk, nagy a te kegyelmed, * dicsőség néked!

Az áruló Júdás, * ki veled egy sőtartóba mártá ujjait, Uram, * az istentelenek felé nyújtotta azt, * hogy átvegye az ezüstpénzt, * s ki a drága kenet értékét mérlegelé, * nem rettegett téged, ki megfizethetetlen vagy, eladni. * Ki lábait mosásra kiterjeszté, csalárdul megcsókolá az Uralkodót, * hogy elárulja a gonoszoknak; * de az apostolok karából kitaszítva * és a harminc ezüstpénzt elvetve, * a te harmadnapi feltámadásodat nem láthatta, * mellyel könyörülj rajtunk!

A pénzsóvár Júdás ravasz lévén * hamis csókkal árulta el az Üdvözítőt, * a mindenek

Uralkodóját, * rabszolga gyanánt adta el őt a zsidóknak, * s mint a bárány a leöletésre, * úgy engedte magát vitetni véres áldozatul * az Isten báránya, az Atyának Fia, * az egyetlen irgalmas.

Júdás, mint szolga és csaló, * tanítvány és áruló, * barát és sátán jelent meg egyszerre, * mert követője volt a Mesternek, * és mégis rajta gyakorolta az árulást * mondván magában: Elárulom őt, * és megszerzem magamnak az összegyűjtött kincseket. * Mert arra törekedett, hogy a drága kenet is eladassék, * és Jézus is csellel elfogassék. * Megcsókolta tehát és elárulta Krisztust, s miként a bárány a leöletésre, * úgy engedte magát vitetni véres áldozatul * az Atyának Fia, * az egyetlen irgalmas és Emberszerető.

Kit Izaiás próféta ártatlan báránynak hirdetett, * most jó az önkéntes leöletésre, és ki testét a verőknek adja, * orcáit a szagatóknak, * és arcát el nem fordítja a pökdösés szégyenétől, * és gyalázatos halálra ítéltetik. * Mindezeket önként és ártatlanul elviseli, * hogy mindnyájunknak feltámadást ajándékozzon.

Dicsőség. Most és. 6. hang. Valóban ama viperák fajzata volt Júdás, * kik mannát evén

a pusztában * zúgolódtak táplálójuk ellen, * s még szájukban volt az eledel, * s már is hálátlanul rágalmazták az Urat. * Ezen rosszlelkű ember is, * még szájában hordván az Úr vacsoráját * elárulta az Üdvözítőt. * Ó, telhetetlen természet * és embertelen vakmerőség! * Saját táplálóját elárulja, * és szeretett uralkodóját a halálra adja. * Bizonynal természetes fia ő ama gonoszoknak, * s tőlük örökölte a veszedelmet. * De őrizd meg Uram a mi lelkeinket a hasonló embertelenségektől, * mint kimondhatatlanul hosszútürelmű.

*I. Prokimen tropár dallamon. 1. hang. Ments meg engem, Uram, a rossz embertől, * a gonosz férfiútól ments meg engem! (Zsolt 58,3)*

Az első olvasmány után nyomban, papi intonálás nélkül:

*II. Prokimen tropár dallamon. 7. hang. Ments meg engem ellenségeimtől, Istenem, * és a rám támadóktól szabadíts meg engem. (Zsolt 58,2)*

Olvasmányok végén: Mert szent vagy... Szent Isten...

*Liturgiai Prokimen. 7. hang. A népek fejedelmei egybegyűlnek * az Úr ellen * és az ő Felkentje ellen. (Zsolt 2,2)*

*A kerubének helyett Konták. 6. hang. saját dallam. A te titkos vacsorádnak * részesévé fogadj ma engem; * mert nem mondom ki * ellenségeidnek a titkot, * sem csókot nem adok neked, mint Júdas, * hanem mint ama gonosztevő kiáltok hozzád: * Emlékezzél meg rólam, Uram, * midőn eljössz a te országodban!*

*Valóban méltó helyett irmosz. 6. hang. Az Uralkodónak * és a magas helyen tündöklő titkos asztalnak * üdvösséges csodáit, * jertek, ó, hívek, élvezzük fölemelt lélekkel, * és fogadjuk be * a halhatatlan Igének szent tanítását, * kit is magasztalunk.*

Áldozási vers, és Teljenek be ajkaink... helyett: A te titkos...

Kínszenvedési evangéliumokra

Nagy ekténia után alleluja és a következő

*Tropár. 8. hang. Saját dallam. Midőn a dicső tanítványok * a vacsorai lábmosásnál*

megvilágosítottak, * akkor a gonosz lelkű Júdás * a pénzvágytól elvakítva * téged, az igazságos Bírót * a törvénytelen bírának elárult. * Íme, lássátok ti e földi javak kedvelői, * ezek miatt megfojtotta magát. * Fuss a telhetetlen lélektől, * ki a Tanítónak ilyet tenni merészelt! * Mindnyájunkhoz irgalmas Urunk, dicsőség néked.

Minden evangélium előtt:

Dicsőség a te kínszenvedésednek Urunk, dicsőség!

Minden evangélium után:

Dicsőség a te hosszútűréseidnek Urunk, dicsőség!

Az I. evangélium után

8. hang. Tiszta érzéseinket ajánljuk föl Krisztusnak, * és mint barátai, * áldozzuk föl érte lelkünket, * s el ne merüljünk a földi gondokban, mint Júdás, * hanem kiáltsunk föl lelkünk mélyéből: * Mi Atyánk, ki a mennyekben vagy, * szabadíts meg a gonosztól.

Dicsőség. Most és. 6. hang. Irgalmasság által szolgáljunk Istennek, * mint Mária a vacsoránál, * és ne ragaszkodjunk a

pénzvágýhoz, mint Júdas, * hogy mindig Krisztus Istenünknel maradjunk!

A II. evangélium után

1. hang. Szeressük embertársainkat, * mint atyánkfiat Krisztusban, * és ne legyünk könyörtelenek egymáshoz, * nehogy mint az irgalmatlan szolga elítéltessünk, * s a pénzszeretet miatt, mint Júdas kétségbe essünk, * haszontalanul elvesztegetvén életünket.

Dicsőség. Most és. 6. hang. Ma az égnek, földnek Alkotója * mondá az ő tanítványaihoz: * Elközeledett az idő, * és elérkezett Júdas, az áruló, * meg ne tagadjon engem senki közületek, * látván engem a kereszten két gonosztevő közt függni, * mert szenvedek, mint ember, * és üdvözítem, mint Emberszerető * a bennem hívőket.

A III. evangélium után

8. hang. Midőn Péter harmadszor is megtagadott, * azonnal megértette, amit neki mondottál, * de a bűnbánat könnyeivel áldozott neked: * Istenem, tisztíts meg és üdvözíts engem!

Dicsőség. Most és. 2. hang. Vétkeink sokasága miatt * nincs bátorságunk az Úr elé járulni. *

De te, Istenszülő Szűz, * imádd értünk a Te
fiadat, * mert sokat tehet az anyának
könyörgése Urunknak megkérlelésére. * Ne
vesd meg a bűnösök kérelmét, ó, tisztaságos
Szűz, * mert irgalmas ő és üdvözíthet minket,
* ki érettünk önként szenvedett.

A IV. evangélium után

8. hang. Ezt mondja az Úr Jézus a zsidó néphez: * Én népem, én választott népem, * mit vétettem neked? * A vakok szemeit megnyitottam, * a bélpoklosokat meggyógyítám, * az ágyán fekvő inaszakadtat felemeltem. * Én népem, én népem, * mivel bántottalak meg téged? * Avagy mivel fizettetek nekem sok jótéteményeimért? * A mannáért epét adtatok, * a sziklából fakasztott vízért pedig ecetet, * és azért, hogy szerettelek benneteket, * a keresztre szegeztetek. * Ti el nem ismertetek engem a világ Üdvözítőjének, * elhívom tehát a pogány nemzeteket, * és ők dicsőítenek engem * az Atyával és Szentlélekkel, * és én nekik adandom az örök életet.

Dicsőség. Most és. Midőn Kaifás előtt állottál, üdvözítő Istenünk, * és Pilátus ítélő bírósága elébe vitettél, * ki mindnyájunknak ítélő bírója vagy, * a mennyei erők a félelemtől remegésbe estek. * Midőn pedig a keresztfára fölemeltettél * a két gonosztevő közé, * ki egyedül bűn nélküli ártatlan vagy, * a bűnösök közé számíttattál, * hogy a bűnös

embert üdvözítsd. * Ártatlanul szenvedő
Urunk, Jézus, dicsőség neked!

Az V. evangélium után

6. hang. A zsidók serege Pilátustól keresztre-feszítettetésedet követelte Urunk, * és bár benned hibát nem talált, * a bűnterhelt Barabást szabadította ki, * téged pedig az igazat elítéltek, * gyilkosság vádját hagyván örökölni, * de te, Urunk, add meg jutalmukat, * mert hiúságokat terveztek ellened.

Dicsőség. Most és. 6. hang. Ma a fára függesztetik az, * ki a földet a vizekre függeszté, * töviskoszorúval koronáztatik az angyalok királya. * Vörös ruhába öltöztetik az, * ki az egeket felhőkkel felruházta, /verésekkel illetik, * ki a Jordán vizében Ádám bűnét lemosá. * Szögekkel kegyetlenül fölszegeztek * az Anyaszentegyháznak üdvözítő Jegyese, * lándzsával átdöfetik a Szűznek Fia. * Leborulunk a te kínszenvedésed előtt Jézus! * Leborulunk a te kínszenvedésed előtt Jézus! * Leborulunk a te kínszenvedésed előtt Jézus! * Méltass bennünket elérni * a te dicső föltámadásodat is!

Tropár. 4. hang. Megváltottál minket drága véreddel a törvény átkától, * keresztre

szögeztetvén, * és lándzsával átveretvén, * az emberekre halhatatlanságot ömlesztél, *
Üdvözítőnk, dicsőség néked!

A VI. evangélium után

Boldogságok

Elővers: Emlékezzél rólunk Urunk, * midőn
eljössz a te országodba!

Boldogok a lelki szegények, * mert övék
mennyeeknek országa.

Boldogok a szelídek, * mert ők bírják a
földet.

Boldogok, akik sírnak, * mert ők
megvigasztaltatnak.

Boldogok, akik éheznek és szomjúhozni
az igazságot, * mert ők megelégtetnek.

Boldogok az irgalmasok, * mert ők
irgalmasságot nyernek.

Boldogok a tisztaszívűek, * mert ők
meglátják az Istent.

Boldogok a békességesek, * mert Isten
fiainak hivatnak.

Boldogok, akik üldözést szenvednek az
igazságért, * mert övék mennyeeknek országa.

Boldogok vagytok, midőn szidalmaznak és üldöznek titeket, * és hazudván minden rosszat mondanak ellenetek énérettem.

Örüljetek és vigadjatok, * mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben!

Dicsőség. Most és. Emlékezzél...

Prokimen. 4. hang. Elosztották maguk között ruháimat, * és öltönyömbre sorsot vetettek.
(Zsolt 21,19)

A VII. evangélium után

Az 50. zsoltárt olvassák.

A VIII. evangélium után

Konták. 8. hang. Az érettünk fölfeszített Üdvözítőt * jertek mindnyájan énekeljük, * mert őt látta Mária a keresztfán és fölsóhajtott: * Bárha fölfeszítve szenvedsz is, * te vagy az én Fiam * és én Istenem!

Ki a Keruboknál tiszteltebb * és a Szeráfoknál hasonlíthatatlanul dicsőbb vagy, * ki az Istent, az Igét, sérülés nélkül szülted, * téged, valóságos Istenszülő, magasztalunk.

A IX. evangélium után

3. hang. Minden lélek dicsérje az Urat...

Dicséreti sztihirák

3. *hang.* Kettős gonosz cselekedetet követett el ellenem * az én elsőszülött fiam, az Izrael népe, * mert elhagyott engem, az élő vizek forrását, * és romlott ízű kutat ásott magának. * Engem a fára fölfeszített, * Barabást pedig kikérte és szabadon bocsátá. * Megrémült ezen az ég, * és a nap elrejtván fényét, homályba borult, * és te Izrael még sem szégyenkeztél meg, * a halálban is elhagytál és kigúnyoltál engem. * Mennyei szent Atyám, * bocsáss meg nekik, * mert nem tudják, mit cselekedtek. *Kétszer.*

Minden tagja a te szent testednek * gyalázatot és kínt szenvedett értünk, Uram, * szent fejed töviseket, * mennyei arcod megköpködést, * állaid arculcsapásokat, * ajkaid ecettel vegyített epét, * szent füleid az istentelen káromlásokat, * vállaid ütéseket, * kezeidben a nádszál és lábaidban a vasszögek, * oldaladon a lándzsa szúrása * és egész szent testednek erőszakos szétnyújtása a kereszten. * Mindezeket értünk szenvedted, ó, édes Jézusunk, * s hogy minket az örökös szenvedésektől megszabadíts, * lealáztad magadat hozzánk, Isten Fia, * mert szereted az embereket, és

magadhoz emelsz minket. * Mindenható
Üdvözítőnk, könyörülj rajtunk!

Keresztrefeszítettésed láttára, Krisztus, *
az egész természet megrendült, * a föld
alapjai meginogtak * a hatalmadtól való
félelem miatt, * mert amikor téged ma
fölemeltek, * a zsidó nép elbukott, * a
templom kárpitja kettéhasadt, * és a sírokból
a holtak fölkeltek. * A százados pedig a
csodát látva elámult. * Anyád pedig ott állva,
* anyailag fölsírva így kiáltott: * Hogyne
fohászkodnék mellemet verve, * mikor mint
elítéltet ruhátlanul * a keresztfára függesztve
látlak? * Megfeszített és eltemetett * és
halottaiból föltámadt Urunk, dicsőség neked!

Dicsőség. 6. hang. Levonták rólam
öltönyömet * és vörös palástba öltöztettek, *
töviskoronát tettek fejemre, * jobb kezembe
nádszálat adtak, * hogy összetörjem őket,
mint a cserépedényt.

Most és. Az én testemet a verőknek adtam,
* és orcámat nem fordítottam el a rám
pökdösőktől, * Pilátus ítélőszéke előtt
állottam, * és a keresztet elszenvedtem * a
világ üdvösségéért.

A X. evangélium után

*Pap: Dicsőség neked... Doxológia olvasva és
Teljesítsük... ekténia.*

A XI. evangélium után

Előverses sztihrák

Lásd hátrább az alkonyati zsolozsmában. 358. oldal.

1. hang. Minden teremtmény...

*Elővers: Elosztották maguk közt ruháimat és
öltönyömmre sorsot vetének.*

2. hang. A gonosz és istentelen...

*Elővers: Épét adtak nekem eledelül és
szomjúságomban ecettel itattak engem.*

Látván téged Istennek...

*Elővers: Isten a mi királyunk öröktől fogva,
szabadulást szerzett a föld közepett.*

Téged Üdvözítőnk...

*Dicsőség. 8. hang. Uram, midőn a keresztre
fölemeltettél, * félelem és rettegés fogott el
minden teremtményt. * A földnek megtiltád
elnyelni * a téged fölfeszítő ellenségeidet, * a
pokolnak pedig megparancsolád *
kibocsátani a foglyokat. * Mindenekben csak
jót tettél Urunk, * ki megítéled az élőket és*

holtakat, * életet jöttél adni és nem halált, * emberszerető Urunk, dicsőség néked!

Most és. Az ítélet pálcáját immár eltörték * az igazságtalanság bírái, * Jézus ím' el van ítélve * és átadva megfeszítésre. * Megremeg a természet, * midőn Urát kereszten függni látja, * te pedig természet szerint való testben * érettem szenvedtél. * Jóságos Uram, dicsőség néked!

A XII. evangélium után

Jó az Urat dicsérni... Háromszorszent. Miatyánk.

Tropár. 4. hang. Megváltottál minket drága véreddel a törvény átkától, * keresztre szögeztetvén, * és lándzsával átveretvén, * az emberekre halhatatlanságot ömlesztél, * Üdvözítőnk, dicsőség néked!

Hármas ekténia és köznapi elbocsátás a nagypénteki elbocsátó imával.

Nagypénteken Királyi Imaórák

Első óra

Szokásos kezdet.

Jertek, imádjuk... 5., 2. és 21. zsoltár

5. zsoltár

Hallgasd meg szavaimat, Uram! Értsd meg kiáltásomat! * Figyelj könyörgésem szavára, én Királyom és én Istenem! — Mert hozzád imádkozom: Uram, * kora reggel halld meg hangomat! — Reggel eléd állok, és nézlek, * mert te nem gonoszságot akaró Isten vagy. — Nem is tartózkodhat nálad gonosztevő, * s a te szemed előtt törvényszegőnek nincs maradása. — Gyűlölöd mindazokat, kik megszegik a törvényt, * elvesztet mindazokat, kik hazugságot szólnak. * A vérengző és álnok férfiút utálja az Úr. — Én pedig irgalmad sokaságában bemegyek házádba, * leborulok szent templomodnál a te félelmedben. —

Uram, vezess igazságod útján
ellenségeim miatt, * tedd egyenessé
utamat színed előtt! — Mert nincs
igazság szájukban, a szívük terméketlen.
* Nyílt sír az ő torkuk, nyelvüket álnokul
forгатják. — Ítéld meg őket, Isten! *
Bukjanak bele terveikbe, * töméntelen
gonoszságuk miatt úzd el őket, * mert
felháborítottak, Uram, téged! — És
örüljenek mindnyájan, kik benned
bíznak, * örökké örvendezni fognak, és
bennük fogsz lakni. — És büszkélkednek
veled mindnyájan, kik nevedet szeretik. *
Mert te megáldod az igazat. * Uram,
jóakarattal mint pajzssal vettél körül
minket.

2. zsoltár

Miért tombolnak a nemzetek, s miért
terveztek hiábavalóságot a népek? *
Fölálltak a föld királyai, a fejedelmek
egybegyűltek * az Úr ellen és az ő
Fölkentje ellen: * „Szaggassuk le

kötélékeiket, és rázzuk le magunkról
igájukat!” * A mennyekben lakó kineveti
őket, és az Úr megcsúfolja őket. —
Akkor szól nekik haragjában, és
felindulásában szétzavarja őket. —
Engem pedig ő tett királlyá Sionon, az ő
szent hegyén, * és hirdetem az Úr
rendelkezését. — Az Úr így szólt
hozzám: Fiam vagy te, én ma szültelek
téged. — Kérjed tőlem, és neked adom
örökségül a nemzeteket, * és birtokodul a
föld végső határait. — Vasvesszővel
fogod őket kormányozni, *
cserépedényként fogod szétzúzni őket! *
És most, királyok, térjetelek észhez, *
okuljatok mindnyájan, kik ítéleztek a
földön! — Szolgáljatok az Úrnak
félelemmel, és örvendezzetelek neki
remegéssel! — Fogadjátok el a
fegyelmet, nehogy megharagudjék az Úr,
* és vesztetekre letérjetelek az igaz útról,

ha ő hirtelen haragra lobban! * Boldogok mindnyájan, kik őbenne bíznak.

21. zsoltár

Istenem, én Istenem, tekints reám, * miért hagytál el engem? — Távol vannak üdvösségemtől vétkeim szavai. — Én Istenem! Nappal kiáltok, és nem hallgatsz meg, * és éjjel is, és nincs nyugodalmam. — Te pedig szentélyedben lakozol, * Izrael dicsérete! — Benned bíztak atyáink; bíztak, és megszabadítottad őket. — Hozzád kiáltottak, és megmenekültek, * tebenned bíztak, és meg nem szégyenültek. — Én pedig féreg vagyok és nem ember, * emberek gyalázata, akit megvet a nép. — Akik csak látnak engem, gúnyolódtak rajtam, * járt a szájuk és fejüket csóváltgatták: — „Az Úrban bízott, szabadítsa meg őt, * mentse meg őt, mert kedveli őt.” — Mert te hoztál ki engem a méhből, te vagy reménységem az anyai

kebel óta. — Reád szorulok az anyaméhtől fogva, — anyám öle óta te vagy az én Istenem. * Ne távozzál tőlem, — mert a szorongatás közel van, * és nincs, aki segítsen. — Sok tulok vett körül, * kövér bikák fogtak közre. — Rám tátották szájukat, * mint a ragadozó és ordító oroszlán. — Szétfolytam, mint a víz, minden csontom szétszóródott. — Szívem olyan lett, mint a viasz, mely megolvadt bensőmben. — Erőm kiszáradt, mint a cserép, nyelvem a torkomhoz tapadt, * a halál porába vezettél le engem. — Mert sok kutya vett körül engem, * gonosztevők gyülekezete fogott közre engem. — Átlyuggatták kezemet és lábamat, * megszámlálták minden csontomat. * Ők pedig bámulva néztek engem. — Elosztották maguk között ruháimat, * és köntösömre sorsot vetettek. — De te, Uram, ne tartsd távol tőlem segítségedet: siess segítségemre!

— mentsd meg lelkemet a kardtól * és egyetlen életemet a kutya karmából! — Szabadíts meg engem az oroszlán szájából, * engem, lealázottat, az orrszarvúak szarvaitól! — Hirdetni fogom nevedet testvéreimnek, * a gyülekezet közepette dicsérlek majd téged. — Akik félték az Urat, dicsérjétek őt, * Jákob minden ivadéka, dicsőítsétek őt! * Félje őt Izrael minden ivadéka! — mert nem utálta és nem vetette meg a szegény könyörgését, s orcáját sem fordította el, * mikor kiáltottam hozzá, meghallgatott engem. — Rólad szól dicséretem, a nagy gyülekezetben vallomást teszek rólad; * amit fogadtam, teljesítem az őt félők színe előtt. — Enni fognak a szegények, és betelnek, és dicsérik az Urat, kik őt keresik, * szívük élni fog örökkön örökké. — Megemlékezik és megtér az Úrhoz a föld minden határa, * leborul majd előtte a

pogány nemzetek minden családja. — Mert az Úré az ország, * és ő uralkodik a nemzeteken. — Ettek és meghódoltak előtte a föld minden gazdagjai. * Őelőtte borulnak le mindazok, kik a földbe szállnak. — És az én lelkem neki él, és ivadékom neki fog szolgálni. — Bejelentik az Úrnak a következő nemzedéket. — Az ő igazságát fogják hirdetni, * a születendő népnek, melyet az Úr alkotott.

Zsoltárok után:

Dicsőség. Most és. Alleluja háromszor. Dicsőség neked Isten! Uram, irgalmazz! Háromszor. Ezután

*Tropár. 1. hang. Dicsőség. Keresztre feszítettésed által, Krisztus, * megszűnt a kíntatás, legyőzetett az ellenség ereje, * mert nem angyal és nem ember, * hanem magad, Uralkodónk, üdvözítettél minket, * dicsőség néked!*

*Most és. Az Istenszülőé. 8. hang. Minek nevezzünk téged, Malasztalteljes? * Mennynek-e, mert fölragyogtattad az igazság Napját? * Paradicsomkertnek, mert az enyészhetetlenség virágát nevelted? Szűznek-*

e, mert szeplőtelen maradtál? * Tisztaságos Anyának, * mert a mindenség Istenének fiát hordoztad karodon? * Imádd őt, hogy üdvözítse lelkünket!

Sztihirák, 8. hang. Ma a templom kárpítja * a gonoszok megfeddésére kettéhasadt, * a nap elrejtí sugarait, * látván az Uralkodó fölfeszítettését. *Kétszer.*

Elővers. Elosztották maguk közt ruháimat, és öltönyömbre sorsot vetének.

Mint a juh a leölésre, * úgy vitettél el a törvényszegő férfiaktól Krisztus Királyunk, * s mint ártatlan bárány a keresztre szögeztetted * a mi vétkeinkért, Emberszerető.

Elővers. A népek fejedelmei egybegyűltek az Úr ellen és az ő Fölkentje ellen.

Ismét: Mint a juh...

Dicsőség. Most és. 8. hang. Midőn a törvényszegők elfogtak téged, * szenvedéseid között így kiáltottál fel Urunk: * Ha meg is öltétek a pásztort, * és szétszórtátok a tizenkét juhot, * az én tanítványaimat, * képes lennék tizenkét ezred angyalnál többet is előállítani védelmemre, * de türelemmel maradok, * hogy teljesüljön be mindaz, * ami titkos és rejtelmes mondatott felőlem a próféták által, * Uram, dicsőség neked!

Prokimen 4. hang. Tropár dallamon. Szíve gonoszságot gyűjtött magának. (Zsolt 40,7)

Olvasmány. Apostol. Evangélium.

Lépteimet igazgasd beszéded szerint, * és ne uralkodjék rajtam semmi igaztalanság! — Ments meg engem az emberek rágalmaiktól, * hogy megtarthassam parancsaidat! — A te orcádat derítsd föl szolgád fölött, * és taníts meg engem a te igazságaidra. — Teljék meg az én szám dicséreteddel, Uram, hogy énekeljem dicsőségedet, * egész nap a te nagyvotodat.

Háromszorszent. Miatyánk.

*Konták. 8. hang. AZ érettünk fölfeszített Üdvözítőt, * jertek, mindnyájan énekeljük, * mert őt látta Mária a keresztfán és felsóhajta: * Bárha felfeszítve szenvedsz is, * te vagy az én Fiam * és én Istenem.*

*Uram, irgalmazz! Negyvenszer. Ki minden időben...
Papi záró ima.*

Harmadik óra

Az előző óra záró imája után azonnal: Jertek, imádjuk... 34., 108. és 50. zsoltár.

34. zsoltár

Szállj perbe, Uram, azokkal, kik perlekednek velem, * támadj az ellenem harcolókra! — Ragadj fegyvert és pajzsot, * és kelj föl, hogy megsegíts! — Ránts kardot, és zárd el üldözőim útját! * Mondjad lelkemnek: Üdvösséged vagyok! — Szégyenüljenek meg és zavarodjanak meg, kik lelkemre törnek! * Hátráljanak és szégyenüljenek meg, kik rosszat forralnak ellenem! — Legyenek, mint a szélhordta por, * s az Úr angyala szórja szét őket! — Útjuk legyen sötét és síkos, és az Úr angyala üldözzé őket! — Mert ok nélkül veszedelmes csapdát állítottak nekem, * ok nélkül ócsárolták lelkemet. — Essen ő a csapdába, melyet nem is sejt, * elrejtett hálója őt magát ejtse törbe, * saját csapdájába, a maga kelepcejébe essen. — Az én lelkem pedig örvendezni fog az Úrban, * és gyönyörködni szabadításában. — Minden csontom azt mondja majd: * „Uram,

Uram, ki hasonló hozzád, — aki megszabadítod a szegényt az erősebbek kezéből, * a szűkölködőt és nyomorultat az őt kifosztóktól?” — Hamis tanúk támadtak ellenem, s arról vallattak, miről mit sem tudtam. — Jóért rosszal fizettek nekem, * meddő dolgokkal árasztották el lelkem. — Én pedig, mikor zaklattak, szőrzsákba öltöztem. * Bőjttel aláztam meg lelkemet, és esengve imádkoztam értük. — Mint felebarátunknak, mint testvérünknek, * úgy kedveskedtem; — mint gyászoló és szomorkodó, úgy megalázódtam. — Ők pedig kárörömmel egybegyültek, * korbácsokkal gyültek össze ellenem, és nem is tudtam. — Elszéledtek, de csak nem bánkódtak, * Próbára tettek, csúfolódva csúfoltak, * és fogukat vicsorgatták rám. — Uram, mikor tekintesz reám? * Mentsd meg gonoszságuktól lelkemet, * az oroszlánok közül egyetlen kincsemet! — Hálát adok

neked, Uram, a nagy gyülekezetben, * a népek között dicsérlek téged. — Ne örvendjenek bajomon * hazug ellenségeim, — akik ok nélkül gyűlölnek, * és sanda szemmel tekintgetnek rám! — Mert még ha békésen szóltak is hozzám, * haragjukban álnok vádat koholtak. — Kitátották rám szájukat, mondván: * „Úgy kellett, úgy kellett neki, szemünkkel láttuk!” — Uram, te láttad ezt, ne hallgass, * Uram, ne hagyj el engem! — Uram, serkenj föl, figyelj az én ítéletemre, * Istenem és Uram, az én ügyemre! — Uram, ítélj meg igazságod szerint, * én Uram, Istenem, gúnyosan ne nevéssenek rajtam! — Ne mondják szívükben: * „Úgy kellett, a mi lelkünknek ez kellett!” — És ne mondhassák: * „Most aztán felfaltuk őt!” — Szégyenüljenek meg és piruljanak mindnyájan, * kik nyomorúságomon örülnek! — Szégyen és gyalázat borítsa

azokat, * kik fölényesen beszélnek
velem! — Örvendezzenek és vigadjanak,
* kik igazamat akarják, — és mondják
mindenkor: „Magasztaltassék az Úr!”, *
kik az ő szolgálja békességét akarják! —
Nyelvem emlegetni fogja igazságodat, *
a te dicséretedet naphosszat.

108. zsoltár

Istenem, ne maradj csendben az én
dicséretemre, * mert a bűnös szája és az
álnok szája ellenem nyílt ki! —Álnok
nyelven szóltak ellenem, * és
körülvessznek engem gyűlöletes
szavaikkal, * és ok nélkül támadtak reám.
— Ahelyett, hogy szeretnének,
rágalmaztak engem, * én pedig
imádkoztam. — Rosszal fizetnek nekem a
jóért, * és gyűlölettel szeretetemért. —
Rendelj föléje bűnöst, * sátán álljon jobbra
felől! —Az ítéletről kárhoztatva távozzék,
* és imádsága bűnévé legyen! —
Fogyatkozzanak meg napjai, * és

tisztségét kapja meg más! — Fiai legyenek árvákká és felesége özvegyé, * bolyongva bujdossanak fiai, és kolduljanak! — Legyenek kivette lakóhelyükről, az uzsorás kutassa föl minden vagyonát, * s idegenek ragadják el fáradozásának gyümölcsét! — Ne legyen neki segítője, * s ne legyen olyan, aki árváin könyörülne! — Vesszenek el szülöttei, * s egy nemzedéken belül legyen eltörölve az ő neve! — Legyen atyáinak törvényszegése is emlékezetes az Úr színe előtt, * és anyjának vétke ne legyen eltörölve! — Legyenek ezek szüntelenül az Úr előtt, * és emléküik vesszen ki a földről! — Mert nem gondolt arra, * hogy irgalmasságot cselekedjék, — és üldözte a szegény embert és a nyomorultat, * hogy halálra adja őt. — Szerette az átkot, szálljon hát reá, * s nem akarta az áldást, távozzék hát tőle! — Magára vonta az átkot, mint egy köntöst,

* és az, mint a víz, behatolt bensejébe, — és mint az olaj, * átjárta az ő csontjait. — Legyen olyan rajta, mint a ruházat, melybe öltözik. * és mint az öv, mellyel mindig körülövezi magát! — Ez legyen jutalmuk az Úrtól azoknak, akik rágalmaznak engem, * és akik rosszat beszélnek az én lelkem ellen! — Velem pedig, bánjál, Uram, nevedért kegyesen, * mert jó a te irgalmad! — Szabadíts meg engem, mert nyomorult és szegény vagyok, * és szívem háborog bensőmben! — Elenyésztem, mint a lehanyatló árnyék, * s úgy elűztek engem, mint a sáskát. — Térdeim meggyöngültek a böjttől, * és az olaj híján egész testem elváltozott. — Gyalázkodásuk tárgyává lettem, * látnak engem, és fejüket csóválják. — Segíts meg engem, Uram, Istenem, * ments meg engem a te irgalmad szerint! — Hadd tudják meg, hogy a te kezed ez, * és te cselekedted ezt. Uram! — Ők átkozni

fognak ugyan, de te megáldasz, *
szégyenüljenek meg, akik reám támadtak,
a te szolgád pedig örvendezni fog! —
Szégyenbe öltözzenek azok, akik engem
rágalmaztak, * és palástként takarja be
őket a szégyen! — Számmal igen hálás
vagyok az Úrnak, * a sokaság közepette
dicsérem őt. — Mert a szegénynek jobbjára
felől áll, * hogy megszabadítsa lelkemet
az üldözőktől.

50. zsoltár

Könyörülj rajtam, Isten, a te nagy
irgalmasságod szerint, * és könyörületed
sokasága szerint töröld el gonoszságomat!
— Moss meg engem mindinkább
gonoszságomból, * és bűnömből tisztíts
meg engem! — Mert elismerem
gonoszságomat, * és bűnöm előttem van
mindenkor. — Egyedül ellened vétettem,
és gonoszt előtted cselekedtem. * Hogy
igaznak bizonyulj ígéidben, és győztesnek
ítéletedben. — Mert íme, vétekben

fogantattam, * és bűnökben fogant engem
anyám. — Mert íme, az igazságot
szereted, * a te bölcsességed titkos és
elrejtett dolgait kinyilatkoztattad nekem.
— Hints meg engem izzóppal, és
megtisztulok, * moss meg engem, és a
hónál fehérebb leszek. — Add, hogy
örömet és vigasságot halljak, * és
örvendezzenek megalázott csontjaim! —
Fordítsd el orcádat bűneimről, * és töröld
el minden gonoszságomat! — Tiszta
szívet teremts bennem, ó Isten, * és az
igaz lelket újítsd meg benső részeimben!
— Ne vess el engem színed előtt, * és
Szent Lelkedet ne vedd el tőlem! — Add
vissza nekem üdvözítésed örömét, * és
uralkodó lélekkel erősíts meg engem! —
Megtanítom utaidra a gonoszokat, * és az
istentelenek hozzád térnek. — Szabadíts
meg engem a vérbűntől Isten, üdvösségem
Istene, * és nyelvem magasztalni fogja a
te igazságodat! — Uram, nyisd meg

ajkaimat, * és szám a te dicséretedet fogja hirdetni! — Mert ha kedvelnéd, áldozatot adtam volna, * de az égő áldozatokban nem telik kedved. — Áldozat Istennek a töredelmes lélek, * a töredelmes és alázatos szívét, ó Isten, nem veted meg. — Tégy jót, Uram, jóakaratodból Sionnal, * hogy épüljenek Jeruzsálem kőfalai! — Akkor veszed kedvesen az igazság áldozatát, * az ajándékokat és égőáldozatokat, — akkor tesznek oltárodra borjakat.

Dicsőség. Most és. Alleluja! Háromszor. Uram, irgalmazz! Háromszor. Utána:

Dicsőség. Tropár. 6. hang. Uram, ki mindenek élete vagy, * a zsidók halálra ítélték, * ki a Vörös-tengert vesszővel ketté választád, * a keresztre szegeztek, * ki a sziklából vizet fakasztál, * epével etettek, * de te önként szenvedtél, * hogy az ellenség rabságából megválts bennünket, * Uram, dicsőség néked!

Most és. Az Istenszüllőé. 6. hang. Istenszüllő, te vagy a valódi szőlővessző, * ki megművesztetted nekünk az élet gyümölcsét.

* Hozzád könyörgünk, * imádd a szent apostolokkal együtt érettünk az Uralkodót, * hogy irtalmazzon a mi lelkünknek!

Sztihirák. 8. hang. A zsidóktól való félelem miatt * a te barátod és kedvelted, Péter * megragadott téged, Uram, * és sírángozván így kiáltott fel: * Könnyeimet ne vesd meg, * hitet ígértem neked, és nem tartottam meg. * A mi bűnbánatunkat is fogadd el Urunk, * és könyörülj rajtunk! *Kétszer.*

Elővers. Epét adtak nekem eledelül, és szomjúságomban ecettel itattak engem.

Midőn drága kereszted előtt a vitézek megcsúfolának téged, * a mennyei hadak álmélkodtak efelett, * mert te ékesítéd föl magadat * a megcsúfoltatás koszorújával, * ki a föld színét virágokkal díszítetted fel, * te öltözködtél a csúfság bíbor palástjába, * ki a föld erősségét felhőkkel borítottad be, * ilyen üdv gondozásban nyilvánul a te jóvoltod Krisztus, * mert nagy a te kegyelmed, * Uram, dicsőség néked!

Elővers. Elosztották maguk közt ruháimat, és öltönyömrre sorsot vetének. – Ismét: Midőn drága...

Dicsőség. Most és. 5. hang. A keresztre vitetvén * így kiáltottál fel Uram: * Miért akartok engem megölni, ó, zsidók? * Talán azért, hogy a hozzátok tartozó inaszakadtakat meggyógyítottam, * a halottakat mintegy

álmaikból föltámasztottam, * a vérfolyásos
asszonyt épségre hoztam, * a kanáneabelin
megkönyörültem? * Miért akartok engem
megölni, ó, zsidók? * De meglátjátok azt, kit
ma által fogtok verni, * a Krisztust, ti
törvényszegők!

*Prokimen 4. hang. Tropár dallamán. Mert én az
ostorokra kész vagyok, és fájdalommal előttem
van mindenkoron. (Zsolt 37,18)*

Olvasmány. Apostol és evangélium után:

Áldott legyen az Úr! * Áldott legyen az
Úr mindennap, * szerencsés utat készít
nekünk a mi üdvösségünk Istene. * A mi
Istenünk a szabadító Isten!

Utána: Háromszorszent. Miatyánk. Mert tied...

*Konták: Az érettünk... 345. oldal. Minden egyéb úgy,
mint az I. órán a záró imáig.*

Papi záró ima.

Hatodik óra

Jertek imádjuk... 53., 139. és 90. zsoltár

53. zsoltár

Isten, a te nevedben üdvözíts engem,
* és erőddel szolgáltass igazságot nekem!
— Isten, hallgasd meg imádságomat, *

fogadd füledbe ajkaim igéit, — mert idegenek támadtak ellenem, * hatalmasok keresték lelkemet, * és Istent észre sem vették maguk előtt. — De íme, Isten segítségemre siet, * és az Úr oltalmazója lelkemnek. — Fordítsd vissza a rosszat ellenségeimre, * igazságod szerint veszítsd el őket! — Készséges szívvel mutatok be neked áldozatot, * és hálát adok a te nevednek, Uram, mert jó az, — mert minden szorongatásból megszabadítottál engem, * és ellenségeimre fölülről nézhet a szemem!

139. zsoltár

Ments meg engem, Uram, a rossz embertől, * a gonosz férfiútól ments meg engem; — akik gonoszságot terveznek szívükben, * kik egész nap háborognak! — Kiélesítették nyelvüket, mint a kígyó, * áspisok mérge van ajkaik alatt. — Őrizz meg engem, Uram, a bűnös kezétől, * és ments meg engem a gonosz

emberektől, akik el akartak gáncsolni! — Kelepcét állítottak nekem a kevélyek, és kötelekkel csapdát feszítettek ki, * az út mentén gáncsot vetettek nekem. — Azt mondtam az Úrnak: * Istenem vagy te, hallgasd meg, Uram, könyörgésem szavát! — Uram, Uram, üdvösségemnek ereje, * te beárnyékozod fejemet a harc napján. — Ne adj át engem, Uram, akaratom ellenére a bűnösnek, * ellenem törtek, de te ne hagyj el engem, nehogy fölfuvalkodjanak! — Ármánykodásuk összessége és ajkaik gonoszsága elborítja őket. — Égő szén hull rájuk, tűzbe veted őket, * a nyomorúságokat ki nem állják. — A nyelveskedő férfi meg nem áll a földön, * az igaztalan férfit vesztébe döntik a bajok. — Tudom, hogy az Úr ítéletet tesz a szegényeknek, * és igazságot szolgáltat a nyomorgóknak. — Az igazak pedig hálát adnak a te

nevednek, * és az egyenes szívűek színed előtt laknak.

90. zsoltár

Aki a Fölséges segítségében lakik, * a menny Istenének védelme alatt marad. — Mondhatja az Úrnak: oltalmazóm vagy te és menedékem, * én Istenem, őbenne bízom. — Valóban, ő megszabadított engem a vadászok törétől és a bántó beszédétől. — Válllaival beárnyékoz téged, * és az ő szárnyai alatt bizalommal lehetsz. — Pajzsként vesz körül az ő igazsága, — nem fogsz félni az éjjeli rémítéstől, a nappal repülő nyíltól, * a sötétben lopakodó bajtól és a déli démoni támadástól. — Essenek el bár ezren oldalad mellől és tízezren jobbod felől; * hozzád ez nem fog közeledni, — hanem szemeddel szemléled, * és a bűnösök bűnhődését meglátod. — Mert te vagy, Uram, én reményem. — Ha a Fölségest választottad magadnak menedékül, * baj

nem ér téged, * és csapás nem közeledik hajlékodhoz. — Mert angyalainak parancsolt felőled, * hogy megőrizzenek téged minden utadon. — Tenyerükön hordoznak téged, * hogy kőbe ne üssed lábad. — Áspiskígyón és baziliszkuszon fogsz járni, oroszlánt és sárkányt tiporsz el. — Mivel bennem bízott, megszabadítom őt, * oltalmazom őt, mert ismeri az én nevemet. — Hozzám kiált, és én meghallgatom őt; * vele vagyok a szorongatásban, kiragadom onnan és megdicsőítem őt. — Betöltöm hosszú élettél, * és megmutatom neki az én üdvözítésemet.

Dicsőség. Most és. Alleluja! Háromszor. Uram, irgalmazz! Háromszor. Dicsőség.

*Tropár. 2. hang. Üdvösséget szereztél a földön, Krisztus Istenünk, * kiterjesztéd legtisztább kezeidet a kereszten, hogy összegyűjtsd a pogány nemzeteket, * kik kiáltják neked: Uram, dicsőség neked!*

Most és. Az Istenszüdő. 2. hang. Vétkeink sokasága miatt * nincs bátorságunk az Úr elé járulni. * De te Istenszüdő Szűz, imádd érettünk a te szent Fiadat, * mert sokat tehet az anyának könyörgése Urunknak megkérlelésére. * Ne vesd meg a bűnösök kérelmét, ó, tisztaságos Szűz, * mert irgalmas ő és üdvözíthet minket, * ki érettünk önként szenvedett.

Sztíhírák. 8. hang. Ezt mondja az Úr Jézus... 333. oldal.

Elővers. Epét adtak nekem eledelül, és szomjúságomban ecettel itattak engem.

Izrael törvényhozói, * zsidók és farizeusok, * az apostolok kara kiált hozzátok. * Íme a templom, melyet ti leromboltatok, * íme a bárány, kit keresztre szegeztek és sírba tettetek, * de önerejéből föltámadt. * Ne csalatkozzatok meg zsidók, * mert ugyanő az, ki titeket a tenger hullámaiból megmentett, * és a pusztában táplált benneteket, * az élet, a világosság * és a világ békessége.

Elővers. Szabadíts meg engem Isten, mert behatoltak a vizek lelkemig.

Ismét: Izrael törvényhozói...

Dicsőség. Most és. 5. hang. Jertek, keresztény népek, * lássuk, minő tanácsot ült az áruló Júdas * a törvényszegő papokkal a mi Üdvözítőnk felett. * Ma halálra ítélték a hatalmas Igét, * és átadván őt Pilátusnak * a

vesztőhelyen keresztre feszítették, * és ezek szenvedése közben * felkiáltott az Üdvözítő mondván: * Bocsásd meg nekik Atyám ezen bűnt, * hogy értsék meg a nemzetek * az én halottaimból való feltámadásomat.

Prokimen. 4. hang. Tropár dallamon. Uram, mi Urunk, mely csodálatos a te neved az egész földön! (Zsolt 8,2)

Olvasmány. Apostol és evangélium után:

Hamar előzzön meg minket a te irgalmasságod, Uram, mert igen szegények lettünk. Segíts meg minket szabadító Istenünk, és a te neved dicsőségéért, Uram, szabadíts meg minket, és légy kegyelmes bűneinknek a te nevedért.

Utána: Háromszorszent. Miatyánk. Mert tied...

Konták: Az érettünk... 345. oldal. Minden egyéb úgy, mint az I. órán a záró imáig.

Papi záró ima.

Kilencedik óra

Jertek, imádjuk... 68., 69. és 85. zsoltár

68. zsoltár:

Ments meg engem, Istenem, * mert a vizek már a lelkemig hatoltak! —

Mélységes iszapba süllyedtem, * és nincs hol megállnom; — A tenger mélységébe estem, * s a vihar elmerít engem. — Belefáradtam a kiáltozásba, torkom berekedt, * szemem elhomályosult, míg Istenemben reménykedem. — Többen vannak, mint fejemen a hajsza, * akik ok nélkül gyűlölnék engem. — Erőre kaptak ellenségeim, * akik igaztalanul üldöznék engem; — amit el sem vettem, akkor már megfizettem. — Isten, te ismered balgatagságomat, * és vétkeim nincsenek titokban előtted. —

Miattam ne érje szégyen azokat, * kik téged várnak, Uram, erők Ura! — Ne szégyenüljenek meg miattam, * kik téged keresnek, Izrael Istene! — Mert éretted szenvedtem a gyalázatot, * arcomat szégyen borította el. — Idegenné lettem atyámfiainál, * és jövevénnyé anyámfiainál. — Mert emészt a buzgóság házadért, * és a téged gyalázók szidalmai

estek rám. — Bőjtölésbe burkoltam
lelkemet, * és gyalázatomra lett nekem.
— Szörzsák lett az öltözékem, * és
rajtam példálózna. — Ellenem
áskálódtak, kik a kapukban ültek, * és
rólam énekeltek, akik bortól ittasodtak.
— Én pedig tehozzád imádkozom, Uram,
* itt az ideje jóakaratomnak, Istenem, —
irgalmad sokasága szerint hallgass meg
engem * a te üdvözítő igazságod szerint!
— Ments ki engem a sárból, hogy bele ne
süllyedjek, * szabadíts meg engem
azoktól, kik engem gyűlölnék, * és a
vizek mélységéből! — Ne merítsen el a
víz árja, * ne nyeljen el engem a
mélység, * és ne zárja rám száját a kút!
— Hallgass meg engem, Uram, mert
kegyes a te irgalmad, * könyörületed
sokasága szerint tekints reám. — Ne
fordítsd el arcodat a te szolgádtól, * mert
szorongattatom, gyorsan hallgass meg
engem! — Figyelj lelkemre, és

szabadítsd meg azt, * ellenségeim közül
ments meg engem! — Hiszen te ismered
gyalázatomat, * megszégyenülésemet és
pironkodásomat. — Előtted vannak
mindnyájan, kik engem szorongatnak, *
szidalom és megaláztatás várt lelkemre.
— Vártam, hogy valaki együttérez, de
nem volt, * és aki megvigasztal, de nem
találtam. — Epét adtak nekem eledelül, *
és szomjúságomban ecettel itattak
engem. — Váljék az ő asztaluk törre
előttük, * megtorlássá és kelepcévé! —
Homályosodjon el szemük, hogy ne
lássanak, * derekukat mindenkorra
görbítsd meg! — Önts ki rájuk
haragodat, * és haragod indulata érje el
őket! — Lakhelyük váljék pusztasággá, *
és hajlékaiknak ne legyen lakója! —
Mert azt üldözték, akit te sújtottál, * és
sebeim fájdalmát csak gyarapították. —
Tetézd még vétkekkel törvényszegésüket,
* és ne jussanak el igazságodba! —

Töröltsenek ki az élők könyvéből, * és ne legyenek beírva az igazak közé! — Én szegény vagyok és szenvedő, * de a te szabadításod, Isten, oltalmazzon engem! — Dicsérem majd Istenemnek nevét énekkel, * magasztalom őt dicsérettel, * s ez kedvesebb lesz Istennek a gyenge borjúnál, * melynek épp ered már szarva és a körme. — Lássák a szegények és vigadjanak; * keressétek Istent, és élni fog lelketek, * mert az Úr meghallgatja a szegényeket, * és foglyait nem veti el. — Dicsérjétek őt, egek és föld, * a tenger és minden, ami abban mozog! — Mert Isten megszabadítja Siont, * és fölépülnek majd Júda városai, * s ott fognak lakni, és örökségül kapják azt. — Szolgáinak ivadéka veszi birtokba azt, * és azok fognak lakni abban, akik szeretik az ő nevét.

69. zsoltár:

Isten, figyelj megsegítésemre, *
Uram, siess segítségemre! —
Szégyenüljenek meg és valljanak
gyalázatot, * kik lelkemet keresik! —
Térjenek hátra és piruljanak meg, kik
rosszat akarnak nekem; — térjenek hátra
mindjárt megszégyenülve, * kik azt
mondják nekem: úgy kell, úgy kell! —
Örvendezzenek és vigadjanak tebenned
mindnyájan, kik téged keresnek, — és
mondják mindenkor, kik szeretik
szabadításodat: Magasztaltassék az Úr!
— Én pedig szűkölködő és szegény
vagyok; * Isten, segíts meg engem! —
Én segítőm és szabadítóm vagy te; *
Uram, ne késél!

85. zsoltár:

Hajtsd felém füledet, Uram, és
hallgass meg engem, * mert nyomorult és
szegény vagyok én! — Őrizd meg
lelkemet, mert neked vagyok szentelve; *
szabadítsd meg benned bízó szolgádat, én

Istenem! -Könyörülj rajtam, Uram, *
mert egész nap hozzád kiáltok! —
Vidámítsd meg a te szolgád lelkét, * mert
Uram, tehozzád emelem lelkemet! —
Mert te, Uram, jóságos vagy és kegyes, *
és nagyirgalmú mindazokhoz, kik téged
segítségül hívnak. — Vedd füleidbe,
Uram, imádságomat, * és figyelmezz az
én könyörgésem szavára! — A
szorongatás napján hozzád kiáltok, *
mert te meghallgatsz engem. — Nincs
hozzád hasonló, Uram, az istenek között,
* és műveidhez fogható sincsen. —
Minden nemzet, amelyet alkottál, eljön
majd és leborul előtted, Uram! * És
dicsőítik majd a te nevedet. — Mert nagy
vagy te, és csodákat művelsz, * egyedül
te vagy Isten. — Vezess engem, Uram, a
te utadon, és igazságodban fogok járni; *
vigadjon az én szívem, a te nevedet félve.
— Hálát adok neked, Uram, Istenem,
teljes szívemből, * és dicsőítem a te

nevedet mindörökké. — Mert nagy a te irgalmad irántam, * és kimentetted lelkeket az alvilági mélységből. — Isten! Gonoszok támadtak ellenem, és a hatalmasok gyülekezete kereste az én lelkeket; * és nem vett figyelembe téged. — De te, Uram Isten, könyörületes és irgalmas, * türelmes, nagyirgalmú és igazságos vagy. — Tekints rám, és könyörülj rajtam; * adj erőt szolgálódnak, és szabadítsd meg szolgálód fiát! — Add jelét irántam való jószágodnak, * hogy lássák azt, kik engem gyűlölnék, és szégyenüljenek meg, * mert Uram, te segítesz és megvigasztalsz engem.

Dicsőség. Most és. Alleluja! Háromszor. Dicsőség neked Isten! Uram, irgalmazz! Háromszor.

*Dicsőség. Tropár. 8. hang. Látván a gonosztevő az élet Urát a kereszten függni és mondá: * Ha nem a megtestesült Isten lenne, ki velünk fölfeszítve van, * a Nap az ő fényét nem rejtette volna el, * és a föld nem indult volna meg rengések közt. * De ki mindnyájunkért szenvedsz, emlékezzél meg*

rólam, Uram, * midőn eljössz a te országodba!

Most és. Az Istenszülőé. Ki miérettünk születél a Szűztől, * és a keresztet elszenvedted, Jóságos, * és legyőzted halállal a halált, és föltámadtál, mint Isten, * ne vesd meg saját kezéd alkotását, * hanem mutasd meg, ó, Kegyelmes, a te emberszeretetet, * s fogadd el az érettünk esedező Istenszülőt, * és üdvözítsd a vétkes emberi nemet, Üdvözítő!

Sztihirák. 6. hang. Rémitő volt az ég és a föld Alkotóját * a kereszten függve látni! * A Nap elsötétült, * a nappal éjjelre változott, * és a föld felszabadítá méhéből a halottak testét, * kikkel együtt kérünk téged, * üdvözíts minket!

Elővers: Elosztották maguk közt ruháimat, és öltönyömrre sorsot vetének.

Midőn a gonoszok keresztre szegezték a dicsőség Urát, * ekképp szóla hozzájuk: * Mivel sértettelek meg benneteket, * avagy mivel haragítottalak meg titeket? * Vajon énelöttem ki mentett meg benneteket az aggodalmaktól, * és most miért vagytok hálátlanok irányomban a vett jókért? * A tüzes oszlopért a keresztre szegeztek, * a világító felhőért a sír sötétségébe zártok, * a mannaért epével kínáltok, * a fakasztott vízért ecetet adtok nekem, * de elhívom a

nemzeteket, * kik dicsérni fognak engem * és az én Atyámat és a Szentlelket.

Elővers: Epét adtak nekem eledelül, és szomszágómban ecettel itattak engem.

Ismét: Midőn a gonoszok...

Dicsőség. Most és. 6. hang. Ma a fára függesztetik az, * ma a fára függesztetik az, * ki a földet a vizekre függeszté, * ma a fára függesztetik az, * ki a földet a vizekre függeszté, * töviskoszorúval koronáztatik az angyalok királya. * Vörös ruhába öltöztetik az, * ki az egeket felhőkkel felruházta, /verésekkel illetik, * ki a Jordán vizében Ádám bűnét lemosá. * Szögekkel kegyetlenül fölszegeztetik * az Anyaszentegyháznak üdvözítő Jegyese, * lándzsával átdöfetik a Szűznek Fia. * Leborulunk a te kínszenvedésed előtt Jézus! * Leborulunk a te kínszenvedésed előtt Jézus! * Leborulunk a te kínszenvedésed előtt Jézus! * Méltass bennünket elérni * a te dicső föltámadásodat is!

Prokimen 4. hang. Tropár dallamon. Mondá az esztelen az ő szívében, nincs Isten.

Olvasmány. Apostol és evangélium után:

Kérünk, ne adj kézbe minket mindörökre a te nevedért, és ne bontsd föl szövetségedet. És ne vond el tőlünk irgalmasságodat

Ábrahámért, a te kedveltedért, Izsákért, a te szolgádért és Izraelért, a te szentedért.

Utána: Háromszorszent. Miatyánk. Mert tied...

Konták: Az érettünk.... Minden egyéb úgy, mint az I. órán a záró imáig.

Papi záró ima.

Déli istentisztelet

A IX. óra záró imája után azonnal énekelik a Boldogságokat. 335. oldal.

Emlékezzél rólunk Uram, * midőn eljössz a te országodba!

Emlékezzél rólunk Uralkodó, * midőn eljössz a te országodba!

Emlékezzél rólunk Szentek Szentje, * midőn eljössz a te országodba!

Folytatólag:

A mennyei kar énekel téged és mondja: *
Szent, szent, szent a Seregek Ura, * teljes az ég és a föld a te dicsőségeddel.

Vers: Járuljatok hozzája és megvilágosodtok, és orcátok nem szégyenül meg.

A mennyei kar...

*Dicsőség. A szent angyalok és arkangyalok kara * az összes mennyei erővel együtt*

énekel és dicsőít téged és mondja: * Szent,
szent, szent a Seregek Ura, * teljes az ég és a
föld a te dicsőségeddel!

Most és. Hiszek egy Istenben...

Töröld el, távoztasd, bocsásd meg
Istenem * minden szándékos és akaratlan
vétkemet, * melyeket szóval és tettel, *
gondolattal vagy kívánsággal, * tudva vagy
tudtomon kívül, * éjjel vagy nappal
elkövettem. * Bocsásd meg nekem
mindezeket, * mint Jóságos és Emberszerető!

Miatyánk.

Konták: Az érettünk fölfeszített Üdvözítőt *
jertek mindnyájan énekeljük, * mert őt látta
Mária a keresztfán és fölsóhajtott: * Bárha
fölfeszítve szenvedsz is, * te vagy az én Fiam
* és én Istenem!

Uram, irgalmazz! Negyvenszer.

Áldott legyen az Úr neve...

33. zsoltár

Valóban méltó...

Kis elbocsátás.

Nagypénteken

Az alkonyati zsoltózmán

Uram, tehozzád után

Sztihirák. 6 előversre. 1. hang. Minden teremtmény félelmében elváltozott, * látván téged, Krisztus Üdvözítőnk, a kereszten függeni; * a Nap homályba borult, * és a föld alapjai megrendültek; * mindenek részvétellel indultak meg a mindeneket Teremtőnek szenvedésén, * ki önként szenvedtél érettünk, * Urunk, dicsőség néked! *Kétszer.*

2. hang. A gonosz és istentelen emberek * miért tusakodnak a hiúságok felett, * miért ítélik halálra az életnek Urát? * Ó, nagy csoda! A világ Alkotója a bűnösök kezébe engedi magát, * és az Emberszeretőt a keresztre függesztik, * és ő elszenvedi mindezeket, * hogy szenvedésével a pokol rabjait kiszabadítsa. * Ó, hosszantűrő Urunk, dicsőség néked!

Látván téged, Istennek megtestesült Igéje,
* a szeplőtelen Szűz, keresztre fölfeszítve, *
anyai keblét éles tör járta át, * az ő
legtisztább szívében fájdalmasan lőn
megsebezve, * lelke mély keserűségében
zokogott, * arcának fénylő tekintete, mint a
napé, elhalványodott, * és szétomlott hajjal,
siránkozva * és kezeit törve bánatosan
kiáltott fel: * Jaj nekem, édes isteni
gyermekem! * Jaj nekem, ó, te világ
világossága! * Miért szállottál alá szemeim
elől Isten Báránya? * És íme, az angyalok is
remegve csodálják a te kínszenvedésedet! *
Megfoghatatlan nagy a te szereteted és
irgalmad! * Urunk, Jézus, dicsőség neked!

Téged, Üdvözítőnk, * a mindenség
Alkotóját és Istenét * látván a te szeplőtelen
szűz Anyád keresztre feszítve, * keservesen
fölsóhajtott: * Én édes Fiam, én Istenem! *
Hová lett a te tekinteted szépsége? * Nem
bírom a fájdalmat, * látván téged
igazságtalanul halálra kínozva: * Siess tehát,
és kelj fel, * hogy dicsóítsem a te halottaidból
való * harmadnapi feltámadásodat!

6. *hang.* Ma a teremtmények Ura Pilátus
előtt áll * és a mindenek Alkotója a
megfeszíttetésre adatik, * mint a leöletésre

vezetett bárány, * saját akarata szerint a keresztre szegeztetik * és oldala általveretik, * és aki mannát bocsátott a földre, * azt ecettel itatják és arcul csapkodják, * a mindenek Alkotóját saját szolgálai megcsúfolják. * Ó, fönséges emberszeretet! * Ő ekkor is a maga ádáz ellenségeiért imádkozik, mondván: * Atyám, bocsásd meg nekik ezen bűnt, * mert nem tudják a gonosztevők, * milyen igazságtalanságot cselekszenek.

Dicsőség. 6. hang. Ó, miként ítélte el a törvénytelen tanács * a mindenek Királyát halálra? * nem szégyellvén magát az ő jótéteményei előtt, * melyekre előre figyelmeztette őket, mondván: * Mit cselekedtem néktek, ó, én népem? * Nem árasztottam-e el Júdeát csodákkal? * A holtakat egy szóval nem támasztottam-e fel? * Mindenféle fájdalmat és betegséget nem gyógyítottam-e meg? * Mindezeket mivel háláljátok meg nékem? * Miért nem emlékeztek vissza tetteimre? * A gyógyításokért sebekkel, * az életért halállal fizettek nekem! * Jótevőteket mint gonosztevőt, * törvényhozóteket mint törvénszegőt, * a mindenek Királyát mint

rabszolgát ítéletek el * és keresztre szegezték! * Ó, hosszantűrő Urunk, dicsőség néked!

Most és. Rettenetes és magasztos titok történik ma szemeink előtt: * Az Érinthetlent elfogták; * aki Ádámot az átok kötelékeiből feloldozta, megkötözik; * aki a szíveket és veséket vizsgálja, * igazságtalan vizsgálat alá vetik; * ki a feneketlen mélységeket betölté, * a tömlöcbe taszítják; * ki előtt a mennyei erők rettegve állanak, * Pilátus elé állítják; * a mindenek Teremtőjét a teremtmények arcul verik; * az élők és holtak Bíróját keresztre ítélik, * a pokol legyőzőjét a sírba zárják. * Ki mindezeket kegyesen elszenvetted * és mindnyájunkat az átoktól megszabadítottál, * ártatlan Urunk, dicsőség néked!

I. Prokimen. 4. hang. Tropár dallamon.
Elosztották maguk között ruháimat, és öltönyömre sorsot vetettek. (Zsolt 21,19)

Olvasmány. Rögtön utána:

II. Prokimen. 4. hang. Tropár dallamon. Ítéld meg, Uram, a nekem ártókat, győzd meg az ellenem harcolókat! (Zsolt 34,1)

Két olvasmány. Figyelmezzünk...

III. Prokimen. 6. hang. Mély verembe tettek engem, sötétségbe és a halál árnyékába. (Zsolt 87,7)

Apostol, evangélium. Mondjuk mindnyájan... ekténia stb., mint máskor.

Előverses sztihirák

*2. hang. a szombat délutáni előversekkel. Mintadallam. Midőn * téged, Üdvözítő Jézusom, * ki mindnyájunk élete vagy, * Arimateai József a keresztről holtan levett, * akkor * illatos fűszerekkel tiszta gyolcsba takarta * a te romolhatatlan testedet, * és szívében aggódva küzdött, * hogy téged bűnös ajkaival megérinthessen, * de a * félelemtől elfogódva * „Üdvözlégy!”, kiálta néked, * dicsőség a te alázatosságodnak, Emberszerető!*

*Midőn * mindnyájunkért új sírba tétettél Jézus, * ki mindnyájunknak Megváltója vagy, * akkor * a mindig gúnyosan kacagó pokol * látván téged megrémült, * zárai széttörtek, kapui leromboltattak, * a sírok megnyíltak és a holtak fölkeltek: * akkor * Ádám hálával elteltén örömmel kiáltott fel: * Dicsőség a te alázatosságodnak, Emberszerető!*

Midőn * testileg önként a sírba tétetél, *
ki isteni természeted szerint körülírhatatlan *
és befogadhatatlan vagy, * akkor * a halál
tárházát leromboltad * és a pokol minden
tartományát megsemmisítetted, Krisztus; *
miáltal ezen szombatot is * a te isteni
áldásoddal * a dicsőség és a fény magas
polcára emelted.

Midőn * a mennyei erők láttak téged,
Jézus, * az istentelenektől ámító gyanánt
meggyaláztatni, * és látták a te sírod kövét *
ama * kezek által lepecsételtetni, * melyekkel
a te legszentebb oldalad lándzsával
átalveretett, * elámultak a te kimondhatatlan
hosszú türelmed felett; * de a * mi
üdvösségünknek örvendvén * fölkiálták
neked: * Dicsőség a te alázatosságodnak,
Emberszerető!

Dicsőség. Most és. 5. hang. Téged, Uram, ki
világossággal, mint köntőssel körül vagy
öltve, * József Nikodémmel együtt levett a
fáról, * és látván téged mint meztelen
halottat, eltemetetlenül, * keservesen sírva
fakadt, * és zokogva mondá: * Ó, jaj nékem,
legédeesebb Jézus! * Kit kevéssel azelőtt * a
Nap, látván a keresztfán függni, homályba
borult, * és a föld félelemtől megrendült, * a

templom kárpitja kettészakadt; * íme, most
énnekem így kell látnom téged, * ki érettem
önként elszenvedted a halát! * Miként
temesselek el, én Istenem? * Avagy minő
gyolcsba göngyöljem drága testedet? *
Hogyan érintsem kezeimmal a te legtisztább
tagjaidat, * és minő dicsőítő éneket zengjek a
te elköltözésed felett, Kegyelmes? *
Magasztalom a te kínszenvedésedet, *
dicsőítem a te eltemettetésedet és
föltámadásodat: * Uram, dicsőség néked!

Tropár. 2. hang. Az istenfélő József, *
levévén a fáról a te legtisztább testedet, *
tisztá gyolcsba göngyölé, * és illatos
szerekkel ellátva új sírba helyezé.

Mikor a körmenet a templomba visszatér:

Dicsőség. Most és. A kenethozó asszonyok
előtt a sírnál megjelenő angyal ezeket mondá:
* A kenetek a halottakat illetik, * Krisztus az
enyészettől idegen maradt.

Nagyszombat

Alkonyati zsolozsma szent Bazil liturgiájával

Uram, tehozzád után

Előversek 8 sztihirára. Három sztihirát az 1. hang szombati vecsernyéjéből veszünk, egyet ugyanonnan az előverses sztihirákból, és az ünnepnek a következőket:

8. hang. Ma a pokol sajnálkozva kiáltja: * Jobb lett volna nékem, * ha Mária szülöttjét be nem fogadtam volna, * ki rám jött és hatalmamot megrontotta, * az érckapukat széttörte, * s a lelkeket, kik letartva voltak, * Isten lévén felszabadítá. * Dicsőség a te keresztednek * és feltámadásodnak, Uram!
Kétszer.

Ma a pokol sóhajtva kiáltja: * Megtört a hatalmam, * befogadtam egy halottat, mint a holtak egyikét, * de egyáltalán nem bírom magamnak megtartani, * el kell bocsátanom a többivel együtt, * akiken uralkodtam. * Voltak nekem halottaim öröktől, * ez azonban, íme, mind föltámasztotta. * Dicsőség a te Keresztednek, Krisztus, * és a te föltámadásodnak!

Ma a pokol sóhajtva kiáltja: * Megsemmisült minden erőm, * a Pásztort keresztre feszítették, * ő pedig föltámasztotta Ádámot. * Akiken hatalmaskodtam, elvesztettem, * és akiket erőmben elnyeltem, mind kibocsátottam. * A megfeszített kiürítette a sírokat, * a halál hatalmának nincs többé ereje. * Dicsőség a te Keresztednek, Krisztus, * és a te föltámadásodnak!

Dicsőség. 6. hang. A mai napot titkosan előábrázoló a nagy Mózes mondván: * És megáldotta Isten a hetedik napot, * mert ez az áldott szombat, * ez a megnyugvás napja, * melyen az Isten egyszülött Fia minden munkáitól megpihent, * az elszenvedett halál miatt testileg a szombatot ünnepelvén, * de feltámadása által újra visszatérve * örök életet ajándékozott nekünk, * mint egyetlen Jóságos és Emberszerető.

Most és... Az emberi nemből kisarjadzott dicsőségét e világnak, * az Istennek szülőjét, * a mennynek ajtaját, * az angyalok dicséretét és a hívek büszkeségét, * Szűz Máriát énekeljük, * mert ő lett az Istenség ege és hajléka. * Ő törte meg a régi ellenkezést, * ő hozott békét nekünk, * és a mennyek országát megnyitá előttünk. * A hit

ezen erősségét bírván, * védelmezőnk van a tőle született Urunkban. * Bízatok tehát, bízatok Isten népei, * mert ő legyőzi az ellenséget, mint erőteljes!

Menet tömjénezővel és evangéliummal. Enyhe világossága után prokimen nincs, hanem azonnal az olvasmányok következnek. A VI. olvasmány végén az olvasó verseli Mózes énekét, a nép minden versre éneklő 5. hangon, saját dallamon:

Énekeljünk az Úrnak, * mert dicsőségesen fölmagasztaltatott.

A XV. olvasmány után ugyanígy végezzük a három ifjú énekét a következő karverssel:

Az Urat áldjátok, * és magasztaljátok * mindörökké!

Háromszorszent helyett: Akik Krisztusban...

*Prokimen. 8. hang. Az egész föld imádjon téged és énekeljen neked, * mondjon dicséretet a te nevednek! (Zsolt 65,4)*

Alleluja helyett 7. hang.

Kelj föl, Isten, íteld meg a földet, * mert örökségül bírod mind a nemzeteket!

Versek: Isten az istenek gyülekezetében áll, és ítéli abban az isteneket.

Meddig ítélték hamisságot, és tekintitek a bűnös személyét.

Nem tudják ezt és nem értik, sötétségben járnak.
(Zsolt 81,8.1.2.5)

A kerubének helyett saját dallamú tropár. 8. hang.

Hallgasson * minden emberi test, * és
félve * és rettegve álljon, * és semmi földit *
magában ne gondoljon: * Mert a királyok
Királya * és az uralkodók Uralkodója * jó,
hogy magát feláldozza * és a híveknek
eledelül adja.

Előtte mennek az angyali rendek, * az
összes Kezdetek és Hatalmak, * a sokszemű
Kerubok és a hatszárnyú Szeráfok, * arcukat
elfödve * és ezen éneket hangoztatva: *
Alleluja, alleluja, alleluja!

Tebenned örvendez... helyett irmosz. 6. hang

Ne sirass engem, ó, Anya, * látván mag
nélkül méhedben fogant fiadat a sírban: *
mert feltámadok * és megdicsőülök, * és
mint Isten, dicsőséggel ruházom fel azokat, *
kik téged hittel és szeretettel magasztalnak!

Áldozási vers. Mint egy álomból fölserkent
az Úr, és föltámadt, üdvözítvén minket!
Alleluja! (Zsolt 77,65)